

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΡΙΘ. 67.

Τὰ Κάλαντα διὰ τὸ ἔτος 1863.

Τὰ κακοβροίικα τὰ ἐξήντα δύο,
 ὅταν ἐψοφήσανε ἀπὸ τὸ κρῖον,
 Ἄς τὰ ξεχάσουμε καὶ ἡ ἱστορία
 Ἄς τοὺς συντάξῃ νεκρολογία,
 Ἄς τὰ εἰκωνίσουν οἱ χρονογράφοι,
 Καὶ τῆς Εὐρώπης οἱ ἀθλιογράφοι.
 Μὰ ἄς μὴν ξεχάσουν εἰς τὴν Κηδεῖα
 Ἡ Ἑλλάδα νῆναι καὶ ἡ Ἰταλία,
 Κ' ἡ δυὸ ἀδελφάδεις μαῦρα ἐνδυμέναις
 Ὡς τὴν κοινὴ λύπη χειροπιασμέναις,
 Νῆν καὶ τῆς Κύθνου οἱ σκοτωμένοι,
 Καὶ τοῦ Ἀσπρομόντε οἱ πληγωμένοι
 Μὲ βῆμα τρόμου, ἐν ἀγωνίᾳ
 Ἄς τ' ἀκλουθήσῃ κ' ἡ Πολωνία.
 Τοῦ Βασσιγκτώνο; καὶ τοῦ Φριγκλίνου
 Ἡ γῆς ἡ ἔρημος, ἡ γῆ τοῦ θρήνου,
 Ἡ ἀδελφομάχος Ἀμερική
 Ὡς τὴν συνοδείᾳ νὰ μὴ φανῇ...
 Πῶς ἔμπορεῖ νῆναι στὴ λειτανία
 Ἔθνος ποῦ ἀμάρτησε σ' αὐτοχειρία;...
 Ἄς εἶν' κ' ὁ Τούρκος κ' ἄς ἀκουσθῇ
 Ὡς τὸν Παλμερστῶνα ποῦ θάν τὸν φῆν,
 Τί βλάθει ἂν ᾔην δίκαιος ἢ ἀδίκος;
 Κουμβάει στὸ δῆμιον ὡς κ' ὁ κατὰδικος!
 Ὁ Πίος Νόνος ὡς τελευταῖος
 Καὶ κειδὸς ἄς ἴθι, καικεῖδς γενναῖος
 Ὡς τὸν Κροκόδειλον καικεῖδς νὰ κλάψῃ
 Τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ ΤΟΥ καὶ νῆν τὰ θάψῃ,
 Καὶ τὴ δικὴ του νεκρολογία
 Τὴν ἀναβάλλας στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.
 Ἔτσι ἐμεῖς κλαίουμε τὰ ἐξήντα δύο,
 ὅταν ἐψοφήσανε ἀπὸ τὸ κρῖον,
 Τέτοια τοὺς ψάλλουμε μνήμη αἰωνία,
 Τώρα ποῦ ἐφάνηκαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

Ἐσὺ; ΕΦΤΑΝΗΣΑ καλὴ χρονιά
 Σὺ; εὐχομάστε, καὶ ἔπιτυχία
 Ὡς ἐκείν' τὴν ἔρωσι ποῦ λαιγουδεύετε,
 Καὶ μέρα νύχτα παντοῦ γυρεύετε,
 Μὰ ἐκεῖθε ποῦ ἔρχεται δὲν τὴν προσμένετε
 Καὶ νῆναι ἔρωσις πλεῖα ὡς σὰς φαίνεται,
 Πάρτετ' ἡ πάρτετ' ἀφοῦ καὶ ἡ Ἀγγλία
 Ἐκαλοῦνεψε στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ!
 Αἱ ΔΗΜΟΚΟΠΟΙ ΜΑΣ κοντά μου ἐλάτε,
 Νὰ σὰς φιλέψουμε σὺν πῆθυμάτε
 Ὡς ῥοσσιτε!... τὴν ἔρωσι καὶ θέλετ' ἄλλο
 Πράγμα ἀγώτερο καὶ πλεῖα μεγάλο;

Τὶ ξεροβήχετε; στραβοστρωρίζετε,
 Ὡς καὶ τὴν ἔρωσι τώρα ἐξοβρίζετε.
 Δὲν τὴν θέλετε, δὲν καταδέχεσθε
 Ὡς τὴν Ἀγγλίαν σας δὲν τὴν δεχέσθε;
 Αἱ! ἐκατάλαβα, ὅσο ἀκούοιτε
 Καὶ στὰ κεφάλια σας μέτεκ ἐκρυβόιτε,
 Ἦτον πολῦτιμο ξερατικό
 Γιὰ κάθε κόμμα σας πολιτικό!
 Τώρα ποῦ ἐφάνηκε ἐντροπισθηλίκα;
 Καὶ σὰ νὰ ποῦμε τὴν ἐσκα'ήκατε...
 Πράγμα ἐσὰς θέλετε ποῦ νὰ μὴ φάνηται
 Μὰ νὰ ἀκούεται, ἔτσι χορταίνεται!
 Ὁ θεὸς νὰ κάμῃ τὸ πῶθητό σας
 Πάντα νῆν τάχατε πίσω κ' οὐπρὸς σας
 Μὰ ὁ θεὸς νὰ κάμῃ καὶ ἡ Ἀγγλία
 Νὰ ξεψυχήσῃ στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

ΑΓΓΛΑΙΟΙΝΟΙ καὶ ἡ ἀρεντιά σας
 Ἀκούστε, ἂ θέλετε, τὰ κάλαντά σας.
 Ἡ ἔρωσι λέτε δὲ σὰς τρομάζει
 Διὰ τῆς Ἀγγλίας, τί σας πειράζει
 Νὰ ἐνωθῶμε μὲ τὴ Γραικία,
 Μὲ τὴ Μελίτη, μὲ τὴν Ἰνδία;...
 Ὅπου κ' ἂν πάτε ἡ χώρα ἀρκώνει
 Νὰ λέτε Ζήτω ἡ Ἀλβιῶν!
 Ἡ λίρα νόμισμα εἶν ποῦ περνάει,
 Κ' εἶνε πολῦτιμη ὅπου κ' ἂν πάη,
 Τὶ σὰς πειράζει, καὶ τέλος πάντων,
 Ἄ λένε Ἀλφρέδον ἢ Φερντινάντον
 Τὸ Ἀγγλίας τὸν πρίγκτωρα εἰς τὴ Γραικία;
 Τύπος εἶν τ' ὄνομα, δὲν εἶνε οὐσία,
 Μὰ νῆστε φρόνιμοι μὴ γυλασθῆτε,
 Γιὰ λίγαις λίραις μὴν πουληθῆτε,
 Κάμετε ἔναντε, νὰ σὰς χορῶ,
 Πολιτευμάτικο πλειστηριασμὸ,
 Κ' ἔγωισα σας μένετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν,
 Γιατὶ ἀγοράζει στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

ΚΥΡΑΔΕΣ ὁμορφες πάλε κ' ἐφέτος
 Σὰς χαίρεται ὁ Διαολέτος.
 Τὶ νὰ σὰς δοτομε τέτοια χρονιά
 Δυστυχισμένοι καὶ μετὰ τὴν
 Ὡς εἶσατε ὁμορφες νῆναι στολίδι,
 Νῆναι μυρούδια, νῆναι πιαγνίδια,
 Νῆναι καθρέφτιδες, γιὰ νὰ ξεδώνετε,
 Καὶ ματογιάλια νὰ ξετιμόνετε.
 Ὡς εἶσατε ἄσχημες πάρτετε ἀσπράδας,
 Καὶ βιργινάλια καὶ κοκκινάδια;

Ὄψι σὰς κάνουνε ἀγγελικὴ
Σὰς τ' ἀγοράσαμε de Chez Baillie,
Ἰγνοῖα σὰς ἔγνοια σὰς οἱ σὺζυγοὶ σὰς
Θεὸς νὰ θαυμάσουνε τὴν πρόβλεψή σας.
Γιὰ πηρομή τους τὰ μούτρα ἀλλάζετε,
Γιὰ πηρομή τους τόσα ζωδιάζετε,
Γιὰ πηρομή τους γένεστε ὠραῖαι,
Καὶ γρηαῖς ἂν ἦσατε φαίνεστε νέαις,
Τὶ θεὸς σὰς κάνουνε : τὶ θεὸς νὰ πούνε
Ὅς ἂν ἦνε ἀλαλοὶ, ἂν τρελλαθύνε.
Μποροῦν γιὰ τοῦτο, γιὰ ὁμορφιά
Νὰ σὰς ζητήσουνε τὴ χωρισιά ; . . .
Εἴθε σὲ χρέος ἢ πανδρεμέναι;
Νῆστε φανούσιμαί; καὶ στολισμέναι;
Τὰ χρόνια τρέχουν καὶ ἡμποροῦνε
Οἱ ἴδιοι οἱ ἄνδρες σὰς νὰ σὰς σκαθοῦνε...
Καὶ τότε ὠϊμέναντε τί δυστυχία
Γιὰ σὰς ἂν πύσσουνε εἰς ἀμνηστία !
Σὰς εὐχομᾶστε ὅς' εἴθε ὠραῖαι
Νῆσατε ἢ ἰδίαις καὶ πάντα νέαις,
Κι' ὅσαις δὲν εἴσατε . . . ὑπομονή !
Σὰς στέρνουμ' ὅλαις εἰς τοῦ Baillie,
Ἐκεῖ πουλιέται ἡ ὁμορφιά,
Τόσο τὸ δράμμι καὶ τὴν ὀγγιά.
Καὶ σ' ὅλαις, ἀσχημαί, ὁμορφίαις νεαῖς,
Καὶ ε' ταῖς κοντοῦλαις καὶ ε' ταῖς ψιλαῖς,
Σὰς εὐχομᾶστε νὰ μὴ σφιδάσετε
Κούχτιχ νὰ γίνετε καὶ νὰ γεράσετε,
Παρ' ὅπως εἴσατε ἔτσι νὰ μείνετε,
Λίγα νὰ πέρνετε, πολλὰ νὰ δίνετε,
Νῆσατε ἡμορφίαις μέρα καὶ βράδυ,
Καὶ μὲ τὰ φῶτα καὶ σ' τὸ σκοτάδι,
Καὶ ἡ καρδιά σας πάντα νὰ κλίνη
Σὲ κάθε εἶδους ἐλεημοσύνη.
Νῆχετε πάντοτε τέτοια κεφάλιχ
Ὅπου νὰ κάνετε το' ἄνδρες βουβάλια.
Νᾶνε οἱ περίπττοι διασκέδασίς σας
Καὶ ἓνα θέατρο ὅλη ἡ ζωὴ σας.
Καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἡλικία σας
Οὐτε ὄντες φθάσατε στὰ ΕΞΗΝΤΑΤΡΙΑ ΣΑΣ

ὦ! ΚΟΠΕΛΟΥΛΕΣ ΜΟΥ καλὴ χρονιά,
Ὁ Διὰδολαχίς σὰς χαιρετᾷ
Κι' ἀπὸ τὰ πέρσι καὶ μεγαλήτεραις
Σὰς βρίσκει, ὠϊμέναντε ! κι' ὁμορφήτεραις !
Γιατὶ ἡ ἰδίαί; πάντα δὲ μένετε ;
Γιατὶ ὁμορφαίνετε, γιντὶ σκληραίνετε ;
Γιατὶ ψιλόνετε ; Γιατὶ παχαίνετε ;
Γιατὶ ἀχαμνένετε ; πῶς ξεθυμαίνετε !
Γιατὶ φουσκόνετε ; γιντὶ ἀχνίζετε ;
Καὶ πῶς κλαμμέναις ; πῶς κοκκινίζετε ;
Καὶ πῶς γελάτε ; Τὶ κρυφὰ λέτε ;
Ὅ, τι στοχαζέσθε φανερά πέτε.
Ἕνας ὠϊμέναντε χρόνος ἐπέρασε,
Καὶ σὰς σὰς ἀλλάξε, κι' ἄλλους ἐγέρασε !
Ἕνας ὠϊμέναντε ! χρόνος χαμένος,
Γιὰ σὰς μονάχα εἶν' κερδεμένος

Ἕνας καὶ πάλε χρόνος τοῦ πάει
Ἄλλαις γελάτε . . . μ' ἄλλαις γελάει . . .
Ἐλάτε ὅλαις κοντά μου, γελᾷ σας !
Πέτε μου ἐμέναντε τὰ μυστικά σας,
Ὅλαις τὸ ἴδιο ! . . . πᾶς ἀγαπάτε ; . . .
Ἄχ ! κοπελοῦλαις μου μὲ συγκινᾶτε !
Ὅλαις τὸ ἴδιο . . . ὅπως ποθῆτε
Τὸ γληγορώτερο νὰ παντρευθῆτε ;
Ὅλαις τὸ ἴδιο, εἶν' φυσικὸ
Μὰ τί ποθῆτε, γάμο ἢ γαμβρό,
— Τόνα καὶ τᾶλλο — Τὶ ἀχορταγιά !
— Μὰ εἶναι ἀχώριγα τὰ δυὸ κακὰ.
Μ' ἂν σὰς τὰ δίναμε ξεχωρισμένα,
Τόνα ἀπὸ τᾶλλο καὶ ἓνα-ἓνα,
Ποῖδ' ἐδιχάλετε, πέτε στὸ Θεὸ σας,
Τὸ Γάμο μόνον ἢ τὸ Γαμβρό σας ;
Δὲν ἀποκρένεστε ; ἀποφασίζετε,
Τὶ θεὸς νὰ πάρτε, τί θέν' ἀφήσετε
ἔχει κι' ὁ Γάμος τὰ προικὰ μέλλιά του
Καὶ τὴ ζημία του καὶ τὴν ὠφέλεια του,
Κι' ὁ Γαμβρός φέρει ὡσάν προικὸ του,
Μὲς τὸ καλὸ του καὶ τοῦ κακοῦ του.
Τόνα καὶ τᾶλλο πάρτε κοπέλαις
Κι' ἀλησηνέστε το' ἄλλαις σὰς τρέλλαις,
ἔτσι τὰ πράμματα ὅλα εἶνε ἐδῶ
Ἀπὸ τὴν τύχη κι' ἀπὸ τὸ Θεὸ.
Καὶ σεῖς κοπέλαις μὲ, τὸ καλὸ σας
Τάχα δὲν ἔχετε καὶ τὸ κακὸ σας ;
Προικὰ ὅσαις ἔχετε εἴσατε ἄγριαι,
Εἴσατε ἀνότηται, ἔχετε ἄρριαι,
Θελεῖτε τόνα, θέλετε τᾶλλο,
Ὅμορφον ἄνδρα, σπῆτι μεγάλο,
Νὰ σὰς λατρεύη, νὰ σὰς ξεδινη,
Καὶ νὰ σὰς ἔχη στὸ γιγουρίνη.
Κι' ἔχετε δίκην ἔτσι νὰ πράζετε,
Γιατὶ τὸν ἄνδρα σας τὸν ἀγοράζετε,
Εἶνε σὰν πρᾶμμά σας, λοιπὸν μπορεῖτε
Καὶ σεῖς τὸ πρᾶμμά σας νῦν τὸ πουλεῖτε
Μὰ ὅσαις εἴσ' ὁμορφίαις χωρὶς προικὸ,
Δύσκολα εὐρίσκετε ὠμὲ ! γαμπρό,
Ὅλους κυττάζετε καὶ ἀρχινᾶτε
Ἀπὸ αὐτὸς ἓνα νὰ ἀγαπάτε,
Μέσα σὲ τίσους, κάποιος μπορεῖ
Ἄλλαλος νέος νὰ ζουρλαθῇ,
Τὴ λευθεριά του, σὰς θυσιάζει
Καὶ τὴ σκληριὰ του τότε ἀγοράζει !
Μὰ ἐμεῖς σὰς κ' ἀράζουμε νὰ σὰς φιλέψουμε,
Κι' ὅχι ὅχτ' ἀπάθη σας νὰ σὰς γιχτρέψουμε,
ἦρσιε μιὰ τράπουλα εἶνε καινόργιχ
Εἶν' καὶ ἐμεῖς, τ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν !
Μ' αὐτὴ καὶ ταῖς ἐμεῖς αὐτὴν σπουδαῖα
Τὴν ἐμεῖς καὶ ἐμεῖς αὐτὴν θαυμάζετε,
Δὲν τὸ πιστεύετε ; Ἀκούσατέ μας,
Κι' ἂν ἔτσι δὲν εἶνε μουντζέσιτέ μας.
Ἕνας εἶν' ὁ Ἄσος καὶ μοναχός,
Ἕνας θενάνε ὡς κι' ὁ γαμπρός . . .

Κι ἂν ἦν μπαστούνης· κακοχρονᾶχη
Θὲ νὰ σᾶς; σιάξη κακὰ τῇ ῥάχῃ,
Ἄν ἦνε σπάθης θὰ σᾶς τρυπήση
Κι ἀπὸ τὴν πείνα θὰ σᾶς ψοφήση.
Ἄν ἦνε κούρης καταρμμένος
Σὲ σᾶς; θενάργεται πάντα πιομένος.
Δηνέρης νᾶνε σᾶς εὐχομᾶστε
Γιατὶ στὰ μούρκια θένα χορτάστε!
Τὰ δύο σ' ἓνα χαρτὶ γραφτά,
Σᾶς τάζουν γάμο χωρὶς προίκα.
Μάλιστα ἂν ἦνε τὸ δυὸ σπαθὶ
Ἢ προφητεία του εἶν φανερή.
Τὸ τρία, πιστεύουμε δὲν εἶνε χρεία
Νὰ σᾶς ζηγήσουμε στὰ ἐξήντα τρία. . .
Σύμβολο ἅγιο καὶ μυστικὸ
Παντοῦ εὐρίσκετε στὸν Κόσμο αὐτὸ,
Σὲ κάθε ἔθνος, τόπο ἢ θρησκεία,
Ὅπου κυττάξετε βλέπετε τρία,
Στὰ τρία πιστεύει τοῦ Βράμια ὁ Ἰνδὸς,
Τὰ τρία λατρεύει κι' ὁ Χριστιανός.
Τρεῖς εἶνε ἡ Χαριτες στὴν Οἰκουμένη,
Κι' αὐταῖς ἂν λείψουνε ὁ ἔρω; πεθαίνει.
Τί λὲν τὰ τέσσερα; Τοὺς ἐραστάδες
Ζῶα νὰ κάνετε καὶ γιογλενάδες,
Νὰ πέφτουν χάρμου, τὰ μαλλιά ξέσσερα,
Ὅμπρός σας πάντοτε καὶ μὲ τὰ τέσσερα.
Τὰ πέντε, φάσκελα λένε νὰ δώσετε
Στὸν ἐραστὴ σας, σὰν τὸν μουστύσετε.
Πέντε εἶναι ἡ αἰσθησες, καὶ τὰ ἔξι λένε
Πῶς ἐκεταῖς μόναις γαμπροὺς διαλένε,
Καλοὺς καὶ ὁμορφους, ὅπως οὖν μία
Αἰσθησι ἀκόμη, πολὺ σπανία,
Δὲ σᾶς τὴ λέμε, κι' ὅσαις τὴν ἔχετε
Τὸ γάμο γλιγορα νὰν τὸν παντέχετε,
Εἶνε ἡ ἔκτη αἰσθησις πολὺ μεγάλη,
Μὰ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸ κεφάλι! . . .
Τὰ ἑπτὰ θανάσιμα νάχετε κρίματα,
Ὅλα σκεπάζονται σὰν ἦνε χρήματα.
Τὰ ὀκτὼ σᾶς λένε, κάθε ὀκτὼ
Νὰ εὐρίσκετ' ἄλλον ἀγαπητικόν.
Τὰ ἑννεὶά εἶνε ἡ Μοῦσαις ἡ ξακουσμέναις,
Ποῦνε ἀκόμα ὠμὲ παρθέναις,
Εἶν προκομμέναις, καὶ μ' ὁμορφιά,
Μὰ τοὺς ἐλείψανε τὰ μετρητὰ! . . .
Τέτοια εἶνε ἡ τύχη σας, ὅς' εἴθε ὠραίαις,
Ὅς' εἴθε ἐνάρεταις, καὶ καλαῖς νέαις
Μένετε ὠμένανε! παραβλεμμέναις,
Χωρὶς μύθοβα πάντα παρθέναις,
Σᾶς συμβουλεύουμε τοὺς ἐραστάδας
Νὰν τοὺς φανερετε στοὺς ποίητάδας
Καὶ ποῖος ἡξέρει ὡς καὶ γαμπροὺς
Μπορᾶτε ναῦρετε μὲς τοὺς ζουρλοὺς. . .
Τὰ δέκα εἶνε ἡ ἐντολαῖς,
Καὶ τοῦ Θεοῦ μας ἡ προσταγαῖς,
Ὅλαις περνᾶτε ταις, μ' ἂν ἡμπορῆτε
Μία τουλάχιστον νὰ σεβασθῆτε,

Τὸ ξένο πρᾶμμα μὴν τὸ ποθῆτε,
Μὴν ἀμαρτήσετε καὶ κολασθῆτε!
Ποτὲ ἡ καρδιά σας ἂς μὴν ποθῇ
Κοπελὸς ἄλλης τὸν ἐραστὴ.
Ὁ Ῥήγας λέει, ὁ ἐραστής σας
Νὰ βασιλεύῃ μὲς τὴν ψυχὴ σας.
Καὶ ὁ Καβάλος, μ' ὅλη τὴ χάρη
Νάιντονε παίζετε σὰν καβελάρη.
Δούλος ὁ Φάντες εἶν καὶ δηλοῖ,
Ὅποιος στὰ δύχτιχ σας κακὰ μπλεχθῇ,
Πῶς δούλος γένεται ὡς νὰ πεθάνῃ,
Μόλις φορέσῃ Γάμου στεφάνι.
Βλέπετε ἔχουνε καὶ τὰ χαρτιὰ
Καὶ τὰ καλάτους καὶ τὰ κακὰ,
Μὲς τῇ διασκεδάσει ἔχουν κρυφὴ
Ὅλη τὸ ἀγάπης τὴ διδαχὴ.
Τώρα πώλαθετε τὸν μποναμά σας
Ἀκούτε ἂ θέλετε τὰ κάλαντά σας;
Σᾶς εὐχομᾶστε νὰ μὴ χρονιάσετε. . .
Μέσα στὰ σπήτια σας, νὰ μὴ γερᾶσετε,
Νὰ μὴ σᾶς εὕρῃ τὸ ἄλλο ἔτος. . .
Καικεῖνο ἀνυπανδραῖς καθὼς ἐφέτος.
Κι' ὅσαις ἡ ἀγάπη σᾶς τουραγνάει
Νὰν τήνε φᾶτε. νὰ μὴ σᾶς φᾶῃ.
Σᾶς εὐχομᾶστε νὰ μὴ σφτάσετε
Τὰ κάλαντά μας ν' ἀποδιαβάσετε,
Παρὰ στὴ μέση τους νὰ ξεραθῆτε. . .
Ἀπὸ τὰ γέλοια γιὰ νὰ χαρῆτε.
Χοροὺς καὶ θέατρα καὶ πανηγύργια,
Καὶ περιπάτους, καὶ παρεθύργια,
Πολλαῖς ἐπίσκεψες, πολλὰ χαρίσματα,
Πολλὰ φορέματα πλούσια στολίσματα,
Καὶ μαλακόφια καὶ κορδελούλαις,
Ποῦ νὰ σᾶς κάνουνε σὰ γαλλοπούλαις.
Βέσταις μὲ φούνταις, βέσταις μ' ὠρὰ
Σὰν τοὺς διαόλους καὶ σὰν τὰ ζᾶ.
Καὶ στὰ κεφάλια σας πολλὰ φτερά,
Νὰ πετουρίζουνε πουλιὸ ψηλά.
Κόψετε μάλιστα καὶ τὰ μαλλιά σας
Κ' ἔτσι ἀερίζονται καὶ τὰ μυαλά σας.
Μάχουμε κι' ἄλλο πουλιὸ καλῆτερο
Νὰ σᾶς φιλέψουμε πρᾶμμα ὁμορφότερο,
Εἶνε ἓνα πρᾶμμα σὰν κάθε πρᾶμμα,
Ὅπ' ἂν τὸ εἰδῆτε θὰ πῆτε θᾶμμα!
Ὅλαις σας κι' ὅλοι μας τὸ πιθυμᾶμε,
Καὶ μέρα νύχτα τὰ ἀποζητᾶμε. . .
Εἶνε ἡ εὐτυχία μας, εἶνε ἡ εὐτυχία σας
Εἶνε τὸ μέλλον μας κ' ἡ σωτηρία σας,
Εἶνε ἡ ἐλπίς μας ὅλα ἡ ἀγάπη! . .
ΠΑΡΟΙΜΙΑ
ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ
ΤΙΣ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ
Θέλετε ὅλαις; . . . πέρα σταθῆτε,
Ἀκούσατέ μας, μὴς κακοφαινεται,
Πῶς εἶνε πρᾶμμα ὅπου δὲ φαίνεται,
Ἄχ! ν' ἀμπορούσαμε νὰ σᾶς τὴ δεῖξουμε,
Τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ἡθελ' ἀνοίξουμε,

Λάβετε λίγη ὑπομονή,
Καὶ τήνε βλέπετε ὄντες φανή.
Ἀχ! νὰ ἐμπορούσαμε νὰ σᾶς τὴ δόσουμε
Κὶ ἀκριβὰ ἄς ἤθελε τήνε πλερώσουμε!
Μὰ τὴ βραχταίνει ἡ Ἀλβιώνη
Καὶ τήνε κάνει στάχτη καὶ σκόνη,
Καὶ με τοῦ Πάλλμερστων τὸ μακρὺ χέρι
Τήνε σκορπάει ὅπου συμφέρει...
Σᾶς τήνε δίνουμε ὡσὰν εὐχὴ
Μὲς ὀχτὰ σπλάγγα μας κὶ ὀχτὴν ψυχὴ,
Κὶ ὁ θεὸς νὰ κάμῃ νὰν τήνε ἰδῇτε,
Νὰν τὴ χορτάσετε νὰν τὴ χαρῇτε,
Ὅχι με λόγια, ἀλλ' ἐν οὐσίᾳ.
Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

Καὶ σεῖς ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ τοῦ Βουκεφάλου,
Μὴν ἀκουρμένεστε τοῦ ἐνὸς καὶ τ' ἄλλου
Ἐκείαι; τοῦ ἔνοσταίς παρηγοριαίς
Γιὰ τέτοιαις ἀλαλαῖς καταδρομαίς.
Δὲν εἶνε τάχα δόξ μετὰ, ἡ
Μὲς τῆς ἑνώσεως τὴ φρικτὴ ζάλη,
Νὰ κατατρέχεστε ἀπὸ ἐλίγαις
Τῆς Προστασίας μας ποταπαῖς σπίγαις;
Δὲν εἶνε τάχα τῆς τυραννίας
Τὸ στερνὸ σύμπτωμα τὸ ἔργο τοῦ σπίας;
Λοιπὸν χαίρεσθε ψυχομαχάει,
Σὰν παρφέρεται, καὶ σὰ λυσάει
Τὰ στερνὰ θύματα ἐσεῖς θενάστε,
Καὶ δὲν 'παινέστε καὶ δὲν καυχᾶστε,
Πῶς θὲ νὰ παύσῃ μετὰ τὸ βολοῖ
Σ' ἐσᾶς χρονῶνε μαρτυρολόι;
Τὸ δρᾶμα ἀρχίνησε μετὰ ἔθνομάρτυρες
Καὶ τὸ τελειώνει, Θεατρομάρτυρες,
Μᾶς τ' ἀρχινῆσανε κακοὶ τυράννοι
Μᾶς τὸ τελειοῦνε Καρφαλοὶ Νάνοι!
Θὰ πάῃ στὸ διάολο ἡ κατασκοπία
Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ!

Αἱ ΑΡΜΟΣΤΗ μας, καλὴ χρονιά
Σοῦ εὐχομᾶστε, καὶ 'πιτυχιά
Σ' ὅποια ἄλλη θέσι, σὲ ρίξῃ ἡ τύχη
Καὶ νάχῃς σκῆπτρο μακρὸ μὲ πῆχυ.
Ἄν πᾶς σταῖς Ἰνδίας ἢ στὴ Μεσίτη
Νὰ μὴ σὲ σέρνουνε ἀπὸ τὴ μύτη.
Νάχῃς ὀλοῦθε, ἀν εἰς ἀρτησίᾳ
Στὴ δική μας Συμπολιτεία.
Ναύρης γαιδάρους κὶ ἄλλου πολλοῦς
Καθὼς στὴ Ζάκυνθο καὶ στοὺς Κορφοῦς,
Τί νὰ σοῦ δόσουμε, νὰ μᾶς θυμᾶσαι
Κὶ ὄντες εἰς ἔξυπνος, κὶ ὄντες κοιμάσαι;
Νὰ μὴ κούρῃς σὲ κάθε χρεὶά σου,
Θὰ σοῦ θυμᾶ τὴ Γερουσία σου.
Καὶ μὴ σου ρίστρα, εἶνε καλὴ
Νὰ σοῦ θυμᾶ καὶ τὴ Βουλὴ,
Ὅρσε μὲ μὸ μολα ὁποῦνε ζῶ
Κατ' ἐξοχότητα μιμητικὸ

Θὰ σοῦ θυμᾶι τὸ Ἀγγλοῖόνιους
Ἐκείους τοὺς φίλους σου τοὺς τρισαῖωνειους;
Παρ' καὶ μούτζ' ὄντα μακρὰ πλατεῖα
Γιὰ νὰ θυμᾶσαι τὸν Παντοδᾶ.
Πάρε ἓνα χοῖρο Ἰονικὸ,
Νὰ μὴ ξεχάσῃς τὸ Statu quo,
Γιὰ νὰ θυμᾶσαι, καὶ τὰ καλὰ μας,
Πάρε μαζὶ σου τὰ κάλαντά μας.
Καὶ ἂν θέλῃς νάχῃς καλὸ καμπίονι
Ὅχ τὰ σπανιώτερα, ποῦ ἡ χώρα ἀσκόνει,
Πάρε κόντάσου, πάρε μαζὶ σου
Τὸν ἐπιστῆθειον Καρφαλατζῆ σου...
Σοῦ χρησημεύει, γὰρ ὅ,τι πῆς
Καὶ στόνε δίνουμε, μισοτιμῆς.
Ἐμεῖς ὡς τόσο σὲ χαιρετάμε,
Σὲ καμωρόνουμε, καὶ σ' εὐλογάμε,
Γιατὶ μονάχῃ καὶ μόνῃ αἰτία,
Ὅπου θὰ φύγῃς στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

ΖΑΚΥΘΙΝΟΙ μου, καλῶς ὀρίστε,
Τί νὰ σᾶς δόσουμε, μὴ μᾶς τὰ στήσετε;
Σκονταύει ἡ γλώσσα μας, ὁ νοῦς μπερδεύεται
Μήγαρις ξέρουμε καὶ τί γυρεύετε;
Πῶς σᾶς ἀρέσουνε εἶναι ἀλήθεια!
Παρὰ τὰ μούσουλα τὰ κολοκύθια!
Κάτου πιθώσατε τὸ Δισγαράσατ
Καὶ πάρτε ἐτοῦτα;... γιὰ μπουναμά σας,
Μισαλὰ σᾶς ἔχουμε εἶναι καλὰ,
Ἀπὸ βουβάλλια κὶ ἀπὸ τραγιά,
Πάρτετα, βάλτετα στὰ κύκαλά σας,
Κ' εἶνε βαρύτερα ὅχ τὰ δικὰ σας.
Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος νὰ σᾶς φωτίσουν,
Καὶ στὴν Ἀρρώστιά σας νὰ σᾶς βοηθήσουν!
Μὴ σὰ σὲ βάτραχο-μουμαχία
Ξεντεριστῆτε στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ!

ΚΕΦΑΛΟΝΗΤΑΙΣ ὄλαι σας κὶ ὄλοι,
Ὅχ τὰ χωρεῖά σας, κὶ ὅχ τ' Ἀργοστόλι.
Τρέξετ' ἐλάτε στὸν μπουναμά
Ὅπου μοιράζουμε δεξιά ζερβιά.
Νᾶτε τὴν ἐνωσί!... χαρὰς στὴν τύχη σας,
Ματρήσατέ τὴ ὅλη στὴν πῆχυσας.
Δὲ σᾶς ἀρέσει; Εἶναι κοντὴ σας;
Διαλέξετ' ἄλλη τῆς ὀρεξίς σας.
Εἴσατε ἐλεύθεροι γιὰ νὰ διαλέξετε,
Μὴ σᾶς γελᾶσουνε ὅμως προσέξετε.
Δεῖξτε πῶς εἴσατε καὶ σεῖς γυοὶ τοῦ...
Ποῦ δὲν τραβίσαστε ἀπὸ τ' αὐτὴ,
Καὶ δὲ γελᾶστε, ὅχ τὴ φιλία,
Ὅπου σᾶς δαίχουνε στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΡΙΑ.

Κεφαλληνία τῇ 31 Δεκεμβρίου 1862.

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΗΣ.

Τυπογραφεῖον « Η ΑΝΑΤΟΛΗ »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1.Φ2.0064

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ